

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE
Glyngøre, den 10.02.2014

OPRÅB:

Dødssyge skal være stærke for at få den rette hjælp

"Karina-sagen" er en rigtig trist case fra det virkelig liv. Ca. 17.000 har delt den på facebook. Det handler om en ung kvinde, der er dødssyg af anoreksi. Anoreksi er en farlig og meget alvorlig sygdom – den psykiske sygdom, som har den højeste dødelighed. Alligevel er den rette behandling ikke en selvfølge, og man bliver desperat, når det går op for én. Karina og familien er ramt af en sådan afmagt i forhold til behandlingssystemet, at de ikke ser andre udveje end at udstille sig i medierne, for at sikre sig adgang til den rette behandling.

Tænk at være så syg – på kanten til livet – og så skulle finde overskud til alt det mediehalløj. Heldigvis er der ikke ret mange som på nogen måde kan forstille sig, hvor skræmmende det er, ikke at kunne få den rette hjælp, fordi man ikke lige passer ind i systemets "kasser". Men det gør jeg. Dels har jeg selv stået der med min datter. MEN som rådgiver i PS, Pårørende til personer med Spiseforstyrrelse oplever jeg det også alt for tit. Desværre.

Indtil nu er det blevet til 7 sager her i 2014 – og jeg kender langt fra til alle. Uanset hvad, så er 7 alt for mange – én om ugen.

Det gør ondt dybt ind i min sjæl, at vi på den måde svigter unge med en så alvorlig sygdom. Men det gør endnu mere ondt at vide, at medier bliver vejen til livsnødvendig behandling. Jeg må erkende, at hvis man vil have hurtig hjælp, så er det meget virksomt, at gå til medierne. Men det er hård kost på det personlige plan at blive udstillet på den måde. Nogle få kan holde til det, og det er glædeligt, at det altid ender med, at patienten på den måde får den rette behandling.

Men hvad så med dem, som ikke kan overskue det medicirkus? Hvad med dem som ikke har en familie eller andre til at kæmpe for sig? Hvad får de? Svaret er desværre, at de fortsætter med at være katebald i systemet.

Spiseforstyrrelse er en meget kompleks og langvarig sygdom, og ofte er der flere diagnoser samtidig, så det er svært at behandle og ofte er det meget langvarige forløb. Det er en sygdom, som man kan komme sig over, hvis man får den rette indsats. Men vores behandlingssystem er efterhånden underlagt så meget kontrol, krav om effektivitet, specialisering og "pakkeforløb", at man helt glemmer at tage udgangspunkt i det enkelte menneske, eller er det måske fordi de enkelte afdelinger er tvunget til at være mere påpasselige med at overholde budget end at redde menneskeliv? Du skal passe ind i én af de mange kasser og budgetter, og hvis ikke du gør det, så er du fortabt.

Millionerne fosser ud til dårlige eller midlertidige behandlingsforløb, som ikke er tilstrækkelige. Og det her koster millioner både i ekstra sygedage hos patient og pårørende, men jeg ved også, at det koster menneskeliv. Dem oplever jeg også.

Er det ok, at dem med stort mod, og dem der råber højt eller dem med de rette kontakter får lettere og hurtigere adgang til den rette behandling?

Er disse mekanismer værdige og etiske korrekte i et land som vores?